

LIBRIS

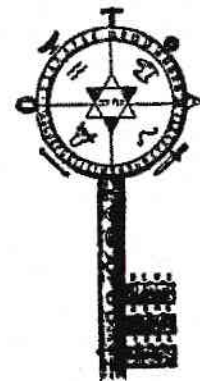
We know
books

ÉLIPHAS LÉVI

CHEIA MARILOR MISTERE

după Enoch, Abraham, Hermes Trismegistul și Solomon

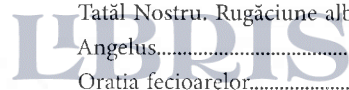
Traducere din limba franceză de
MARIA IVĂNESCU



Antet Revolution

Prefața.....	3
Partea întâi. Misterele religioase.....	5
Probleme de rezolvat.....	5
Considerații preliminare.....	5
Articolul întâi. Soluția primei probleme. Adevăratul Dumnezeu.....	10
Schița teologiei profetice a numerelor.....	12
I. Unitatea.....	12
II. Binarul.....	15
III. Ternarul.....	16
IV. Quaternarul.....	16
V. Quinarul.....	19
VI. Senarul.....	22
VII. Septenarul.....	23
VIII. Numărulopt.....	27
IX. Numărul nouă.....	29
X. Numărul zece (Numărul absolut al Kabalei).....	30
XI. Numărul unsprezece.....	30
XII. Numărul doisprezece.....	31
XIII. Numărul treisprezece.....	33
XIV. Numărul paisprezece.....	36
XV. Numărul cincisprezece.....	40
XVI. Numărul șaisprezece.....	41
XVII. Numărul șaptesprezece.....	43
XVIII. Numărul optsprezece.....	44
XIX. Numărul nouăsprezece.....	45
Articolul II. Soluția celei de a doua probleme. Adevărata religie.....	48
Articolul III. Soluția celei de a treia probleme. Rațiunea misterelor.....	51
Articolul IV. Soluția celei de a patra probleme. Religia probată prin obiecțiile care i se opun.....	54
Articolul V. Soluția ultimei probleme. Despărțirea Bisericii de superstiție și fanatism.....	58
Rezumatul primei părți în formă de dialog - Credința, știința, rațiunea.....	58
Partea a doua. Misterele filozofice.....	64
Considerații preliminare.....	64
Soluția problemelor filozofice.....	66
Prima serie.....	66
A doua serie.....	69
Partea a treia. Misterele naturii.....	71

Mareleagentmagic.....	71
Cartea întâi. Cheile mesmerismului.....	72
Capitolul II. Viața și moartea - Veghea și somnul.....	77
Capitolul III. Misterele halucinațiilor și invocarea spiritelor.....	83
Fantomele la Paris.....	84
Capitolul IV. Fantomele fluidice și misterelor lor.....	141
Cartea a II-a. Misterele magice.....	146
Capitolul întâi. Teoria voinței.....	146
Capitolul II. Puterea cuvântului.....	150
Capitolul III. Influențele misterioase.....	154
Capitolul IV. Misterele perversității.....	161
Partea a patra. Marile secrete practice sau realizările științei. Introducere.....	168
Capitolul întâi. Despre transformare - bagheta lui Circe - Baia Medeei - Magia învinsă cu propriile-i arme - Marele arcan al iezuiților și secretul puterii lor.....	171
Capitolul II. Cum se păstrează și se reînnoiește tinerețea - Secretele lui Cagliostro - posibilitatea reînvierii - Exemplul lui Guillaume Postel, zis reînviatul - Despre un muncitor taumaturg etc.....	174
Capitolul III. Marele arcan al morții.....	179
Capitolul IV. Marele arcan al arcanelor.....	181
Epilog.....
Supliment - Articole despre Kabala care au fost publicate sau urmau să fie publicate în Revista filozofică și religioasă.....	187
Despre religie din punctul de vedere kabalistic.....	196
Geneza ocultă - Primul capitol.....	197
Clasicii Kabalei - Talmudiștii și Talmudul.....	205
Documente justificative și pasaje curioase - O profeție și diverse idei ale lui Paracelsus.....	223
Prefața la Prognosticare de doctor Théophrast Paracelsus.....	223
La generation des esprits de l'air.....	227
Respirul astral.....	227
Rezumat al pneumaticii kabalistice.....	229
Pneumatica ocultă.....	230
Sfinxul; corespondențele formelor sale.....	232
Documente privitoare la magia neagră. Rugăciuni și imporări - Extrase dintr-un manuscris intitulat Cartea de vrăji a păstorilor.....	234
Rugăciunea de dimineață.....	234



We know books

Tatăl Nostru. Rugăciune albă de seară.....	235
Angelus.....	236
Orația fecioarelor.....	236
Vraja câinelui negru.....	237
Rugăciunea sării.....	238
Orația misterioasă - Despre barba lui Dumnezeu.....	239
Castelul Belle-Garde.....	239
Învățăături despre marile mistere ale filozofiei hermetice - Fragmente din Asch Mazareph ale evreului Abraham și analiza celor șapte capitole cabalistice ale lui Hermes.....	241
Asch Mezareph.....	241
Completarea celor șapte capitole din Asch Mezareph.....	254
Capitolul întâi.....	254
Capitolul II. Aurul.....	257
Capitolul III. Argintul.....	258
Capitolul IV. Colomba.....	260
Capitolul V. Lancea.....	260
Capitolul VI. Saturn.....	261
Capitolul VII. Argintul-viu.....	262
Capitolul VIII. Apa albă.....	264
Recompunerea ipotetică a lui Asch Mezareph.....	264
Pasaje din Daniel la care se face aluzie în Asch Mezareph.....	265
Omul metalic.....	267
Analiza celor șapte capitole ale lui Hermes.....	270
Capitolul întâi.....	270
Capitolul II.....	271
Capitolul III.....	272
Capitolul IV.....	273
Capitolul V.....	274
Capitolul VI.....	274
Capitolul VII.....	274
Doctrinile oculte ale Indiei.....	279
Despre spirite.....	279
Secțiunea întâi. Despre Dumnezeu și atributele sale.....	281
Secțiunea a II-a. Crearea îngerilor.....	281
Secțiunea a III-a. Căderea îngerilor.....	282
Secțiunea a IV-a. Pedepsirea îngerilor rebeli.....	282
Secțiunea a V-a. Îmblânzirea sentinței lui Dumnezeu împotriva îngerilor rebeli.....	283

Delicii ale Marii Britanii (Extras din Deverell, tom VIII) - Purgatoriul sfântului Patrice.....	286
Extras din Purgatoriul sfântului Patrice care poate fi citit în manuscrisul 208 de la Biblioteca din Berna.....	290

cerul cu umbra voastră, pentru că aburii pământului urcând par s-o mărească.

A acorda în ordinea religioasă știința cu revelația și rațiunea cu credința, a demonstra în filozofie principiile absolute care împacă toate antinomiile, a revela, în sfârșit echilibrul natural al forțelor naturii, acesta este scopul lucrării de față care va fi, în consecință, divizată în trei părți.

Vom dezvălui deci adevărata religie în absolutul și esențialitatea ei, încât nimeni, credincios sau necredincios, nu va putea să nu țină cont de ea. Vom stabili în filozofie însușirile imuabile ale acelui adevăr care este în știință REALITATEA, în judecată RAȚIUNEA și în morală JUSTIȚIA. În sfârșit, vom face cunoscute acele legi ale naturii al căror echilibru este menținerea și vom demonstra cât de vane sunt fanteziile imaginației noastre în fața realităților fecunde ale mișcării și ale vieții. Îi vom invita pe marii poeți ai viitorului să refacă Divina Comedie, nu după visurile omului, ci urmând matematica lui Dumnezeu.

Misterele celorlalte lumi, forțe ascunse, revelații ciudate, boli misterioase, facultăți excepționale, spirite, apariții, paradoxuri magice, arcanе hermetice, vom vorbi despre toate, și vom explica totul. Cine ne-a dat această putere? Nu ne ferim să dezvăluim secretul cititorului nostru.

Exista un alfabet ocult și sacru pe care evreei îl atribuiau lui Enoch, egiptenii lui Thoth sau Mercur Trismegistul, grecii lui Cadmus și lui Palamides. Acest alfabet, cunoscut de pitagoreici, este alcătuit din idei absolute legate de semne și numere, realizând prin combinații matematica gândirii. Solomon reprezentase acest alfabet prin șaptezeci și două de numere scrise pe treizeci și șase de talismane pe care inițiații Orientului le mai numesc și acum cheițele sau claviculele lui Solomon. Aceste chei sunt descrise și întrebuintarea lor explicată într-o carte a cărei dogmă tradițională urcă în timp până la patriarhul Abraham și se numește *Sepher-Jesirah*; prin înțelegerea lor se pătrunde sensul ascuns al Zoharului, marea carte dogmatică a Kabalei evreilor. Claviculele lui Solomon, uitate cu timpul și crezute pierdute, le-am regăsit și am deschis fără greutate toate porțile vechilor sanctuare, unde părea să fi adormit adevărul absolut, mereu tânăr și frumos ca prințesa din basmul copiilor care așteaptă un secol dormind să vină mirele ei s-o trezească.

După cartea noastră, mai vin și alte mistere, mai sus și mai departe, în adâncurile infinite. Lucrarea aceasta este o lumină sau o nebulie, o mistificare sau un monument. Citiți, gândiți și judecați.

MISTERELE RELIGIOASE

PROBLEME DE REZOLVAT

I. A demonstra într-o manieră sigură și absolută existența lui Dumnezeu și a da o idee satisfăcătoare despre ea tuturor spiritelor.

II. A stabili existența adevăratei religii, imposibil de contestat.

III. A indica dimensiunea și rațiunea de a fi a tuturor misterele religiei, una, adevărată și universală.

IV. A transforma obiecțiile filozofiei în argumente favorabile adevăratei religii.

V. A marca limita între religie și superstiție și a dezvălui rațiunea miracolelor și a minunilor.

CONSIDERAȚII PRELIMINARE

Când contele Joseph de Maistre, acest mare și înflăcărat logician, a spus disperat: Lumea este fără religie, a părut asemenea celor care zic netemători: nu este Dumnezeu.

Lumea este, într-adevăr, fără religia contelui Joseph de Maistre, cum, la fel de probabil, Dumnezeu, așa cum îl concep majoritatea ateorilor, nu există.

Religia este o idee sprijinită pe un fapt constant și universal: umanitatea este religioasă; cuvântul religie are deci un sens necesar și absolut. Natura însăși consacră ideea pe care o reprezintă acest cuvânt și o ridică la înălțimea unui principiu.

Nevoia de a crede este strâns legată de nevoia de a iubi: iată de ce sufletele simt nevoia comuniunii în aceleași speranțe și în aceeași iubire. Credințele izolate nu sunt decât îndoieli: legătura încrederii mutuale face religia, născând credința.

Credința nu se inventează, nu se impune, nu se stabilește prin convenție politică; ea se manifestă, ca viața, cu un fel de fatalitate. Aceeași putere care dirijează fenomenele naturii extinde și limitează, în afara oricăror previziuni umane, domeniul supranatural al credinței. Revelațiile nu se imaginează, le suporti și crezi în ele. Spiritul protestează în van împotriva obscurităților dogmei, el este subjugat chiar de aceste obscurități și adesea cel mai rebel dintre raționaliști

roșește când i se spune om fără religie.

Religia ocupă un loc mult mai important între realitățile vieții decât cred cei care trăiesc fără religie sau își închipuie că trăiesc fără ea. Tot ceea ce ridică omul deasupra condiției de animal, dragostea morală, devotamentul, onoarea, sunt sentimente esențial religioase. Cultul patriei și al căminului, religia jurământului și a amintirilor, sunt lucruri pe care umanitatea nu le va putea abjura niciodată fără să se degradeze complet și care n-ar putea exista fără credința în ceva mai înalt decât viața muritoare, cu toate vicisitudinile, ignoranțele și mizeriile ei.

Dacă pierderea veșnică în neant ar fi rezultatul tuturor aspirațiilor noastre spre lucrurile sublime pe care le simțim eterne, bucuria clipei, uitarea trecutului și indiferența față de viitor ar fi singurele noastre datorii și ar fi riguros adevărat să spunem, odată cu un sofist celebru, că omul care gândește este un animal degradat.

Dintre toate pasiunile umane, pasiunea religioasă este cea mai puternică și cea mai vie. Ea se manifestă prin afirmare sau prin negare, cu un egal fanatism, unii afirmându-l cu încăpățănare pe Dumnezeu conceput după chipul lor, alții negându-l netemători, ca și cum ar fi putut cuprinde și devasta printr-un singur gând tot infinitul care se leagă de numele lui.

Filozofii n-au reflectat destul la faptul fiziologic al religiei umanității; religia, într-adevăr, există în afara oricărei discuții dogmatice. Este o facultate a sufletului uman, cum e inteligența și iubirea. Cât vor exista oameni, va exista și religia. Considerată astfel, religia nu este altceva decât nevoia unui idealism infinit care inspiră toate devotamentele, împiedicând virtutea și onoarea să fie numai niște simple cuvinte folosite pentru a-i înșela pe cei slabi și pe cei proști în avantajul celor tari și abili.

Acestei nevoi înnăscute de credință îi putem da numele de religie naturală și tot ceea ce tinde să micșoreze și să limiteze avântul acestor credințe este, în ordine religioasă, în opoziție cu natura. Esența obiectului religios este misterul, deoarece credința începe în necunoscut, abandonând restul investigațiilor științei. Îndoiala este, de altfel, fatală credinței; ea simte că intervenția ființei divine este necesară pentru a umple abisul care separă finitul de infinit și susține această intervenție a ființei divine cu tot elanul inimii, cu toată docilitatea inteligenței sale. În afara acestui act de credință, nevoia religioasă nu găsește satisfacție și devine scepticism și disperare. Dar pentru ca actul credinței să nu fie un act de nebunie, rațiunea vrea ca el să fie

dirijat și reglat. Prin ce? Prin știință? Am văzut că știința nu poate nimic. Prin autoritatea civilă? E absurd. Ca și cum rugăciunile ar fi supravegheate de jandarmi!

Rămâne deci autoritatea morală care singură poate constitui dogma și stabili disciplina cultului, în acord cu autoritatea civilă, dar nu conform ordinelor ei; într-un cuvânt, credința trebuie să dea nevoii religioase o satisfacție reală, întreagă, permanentă, indubitabilă. În acest sens, avem nevoie de susținerea absolută, invariabilă, a unei dogme conservate printr-o ierarhie autorizată. E nevoie de un cult eficace, oferind, într-o credință absolută, o realizare substanțială a semnelor credinței.

Religia, astfel înțeleasă, fiind singura care satisface nevoia naturală de religie, trebuie să fie numită singura cu adevărat naturală. Și ajungem astfel la o dublă definiție: adevărata religie naturală este religia revelată; adevărata religie revelată este religia ierarhică și tradițională care se afirmă absolut, deasupra disputelor umane, prin comuniunea în credință, în speranță și caritate.

Reprezentând autoritatea morală și realizând-o prin eficacitatea ministeriatului său, sacerdoțiul este sfânt și infailibil pe cât umanitatea este supusă viciului și greșelii. Preotul, acționând ca preot, este reprezentantul lui Dumnezeu. Nu au importanță greșelile sau chiar crimele omului. Când Alexandru al VI-lea dădea o ordinație, el nu era otrăvitorul care-i binecuvânta pe episcopi, era *papa*. Or, papa Alexandru al VI-lea n-a corupt și n-a falsificat niciodată dogma care-l pedepsea chiar pe el, sacramentele care în mâinile lui salvau pe alții, fără să-l justifice pe el. Peste tot și dintotdeauna au existat mincinoși și criminali, dar, în Biserica ierarhică și divin autorizată n-au fost și nu vor fi niciodată nici papi, nici preoți răi. Rău și preot sunt două cuvinte care nu pot fi alăturate.

Am vorbit despre Alexandru al VI-lea și credem că acest nume ne ajunge, fără să mai fie nevoie să ni se amintească și alte fapte cu adevărat execrabile. Marii criminali s-au putut dezonora de două ori pe ei înșiși din cauza caracterului sacru cu care erau investiți; dar nu le-a fost dat să dezonoreze caracterul în sine, care rămâne veșnic strălucitor și minunat, deasupra umanității care decade.

Am spus că nu există religie fără mistere; să adăugăm că nu există mistere fără simboluri. Simbolul fiind formula sau expresia misterului, exprimă profunzimea necunoscută prin imagini paradoxale împrumutate necunoscutului. Forma simbolică, trebuind să caracterizeze ceea ce este deasupra rațiunii științifice, se afla neapărat în

afara acestei rațiuni: de aici celebrul cuvânt perfect adevărat al unui părinte al Bisericii: Cred pentru că este absurd, *credo quia absurdum*.

Dacă știința ar afirma ceea ce nu știe, s-ar distruge pe sine însăși. Știința n-ar putea face operă de credință, tot așa cum credința n-ar putea decide în materie de știință. O afirmație a credinței de care știința are temeritatea să se ocupe nu poate fi decât o absurditate pentru ea, așa cum o afirmație a științei care ni s-ar prezenta ca un articol de credință ar fi o absurditate în ordine religioasă. A crede și a ști sunt doi termeni care nu se pot confunda niciodată.

Nu pot fi însă nici opuși unul altuia într-un antagonism oarecare. E imposibil, într-adevăr, să crezi contrariul a ceea ce știi fără să încetezi chiar prin aceasta, de a mai ști și la fel de imposibil e să reușești să știi contrariul a ceea ce crezi fără să încetezi imediat să crezi.

A nega sau chiar numai a contesta deciziile credinței în numele științei înseamnă a dovedi că nu înțelegi nici credința, nici știința, într-adevăr, misterul unui Dumnezeu în trei persoane nu este o problemă de matematică; încarnarea Verbului este un fenomen care nu aparține medicinei; mântuirea scapă criticii istoricilor. Știința este absolut neputincioasă să decidă dacă există sau nu temei să crezi sau să nu crezi în dogmă; ea poate numai constata rezultatele credinței și dacă credința îi face pe oameni mai buni și dacă credința în sine, considerată fapt psihologic, este evident o necesitate sau o forță, va trebui ca știința s-o admită și să-i țină întotdeauna partea.

Îndrăznim acum să afirmăm că există un fapt imens, apreciabil atât pentru credință cât și pentru știință; un fapt care-l face pe Dumnezeu vizibil într-un anume fel pe pământ, un fapt incontestabil și de o dimensiune universală: manifestarea în lume, începând din epoca în care se produce întâia oară revelația creștină, a unui spirit necunoscut celor vechi, a unui spirit evident divin, mai pozitiv decât știința în operele sale, mai grandios ideal în aspirațiile sale decât cea mai înaltă poezie, un spirit pentru care trebuia creat un nume nou, extrem de neobișnuit în sanctuarele antichității. Numele a fost creat și vom demonstra că acest nume, acest cuvânt este în religie, atât pentru credință cât și pentru știință, expresia absolutului: cuvântul este *caritate* și spiritul despre care vorbim se numește spiritul carității.

În fața carității, credința se închină și știința învinsă se înclină. Există aici ceva care depășește umanitatea; caritatea dovedește prin operele sale că nu este un vis; că e mai puternică decât toate pasiunile; că învinge moartea și suferința; ea îl face înțeles pe Dumnezeu tuturor inimilor și pare a umple eternitatea printr-un început de realizare a

legitimelor ei speranțe.

În fața carității vii și active, care Proudhon va îndrăzni să blasfemieze? Care Voltaire va îndrăzni să râdă?

Adunați laolaltă sofismele lui Diderot, argumentele critice ale lui Strauss, ruinele lui Volney, foarte bine numite, pentru că omul acesta nu putea crede decât în ruine, blasfemiile acelei revoluții a cărei voce s-a stins o dată în sânge și altădată în tăcerea disprețului; adăugați ceea ce viitorul ne poate pregăti în materie de monstruozițată și himere; să vină apoi cea mai umilă și cea mai simplă dintre toate surorile de caritate și lumea își va uita toate prostiile, toate crimele, toate himerele bolnave pentru a se înclina în fața acestei sublime realități.

Caritate! Cuvânt divin, cuvânt care-l face pe Dumnezeu înțeles, cuvânt care conține în sine o întreagă revelație. Spiritul carității, alianță de două cuvinte care sunt toată rezolvarea și tot viitorul! La ce întrebări, într-adevăr, n-ar putea răspunde cele două cuvinte?

Ce este Dumnezeu pentru noi dacă nu spiritul de caritate? Ce este ortodoxia dacă nu spiritul de caritate care nu discută despre credință pentru a nu altera încrederea celor slabi și pentru a nu tulbura pacea comuniunii universale? Or, Biserica universală este ea altceva decât o comuniune în spiritul carității? Prin spiritul carității, Biserica este infailibilă. Spiritul de caritate este virtutea divină a sacerdoțiului.

Datoria oamenilor, garanția drepturilor lor, proba nemuririi, eternitatea fericirii începută prin ei pe pământ, scopul glorios dat existenței, scop și mijloc al eforturilor, perfecțiunea moralei individuale, civile și religioase – spiritul carității înțelege totul, se aplică în toate, poate spera totul, poate întreprinde și desăvârși totul.

Din spirit de caritate, Iisus murind pe cruce i-a oferit mamei lui un fiu în persoana lui Ioan și, triumfând împotriva spaimelor celui mai cumplit supliciu, scotea un țipăt eliberator și salvator, zicând: „Tată al meu, în mâinile tale pun sufletul meu“.

Prin caritate cei doisprezece apostoli din Galileea au cucerit lumea; au iubit adevărul mai presus decât viața lor și l-au propovăduit popoarelor și regilor; supuși torturilor, ei și-au câștigat fideli. Au arătat mulțimilor nemurirea prin moartea lor și au stropit pământul cu un sânge a cărui căldură nu putea să se stingă pentru că ei ardeau de credință și caritate.

Prin caritate apostolii și-au constituit simbolul. Ei au spus că a crede împreună e mai bine decât a te îndoi de unul singur; și-au întemeiat ierarhia pe o ascultare atât de înnobilită și înălțată prin spiritul de caritate că a servi astfel înseamnă a domni; ei au formulat

credința și speranța tuturor și au dat acest simbol în paza carității tuturor. Nefericire egoistului care își însușește un singur cuvânt din această moștenire a verbului pentru că el comite un deicid care țin-tește la dezmembrarea Domnului.

Simbolul este arca sfântă a carității; cine se atinge de ea e lovit de moartea veșnică, fugind de la el caritatea. Este moștenirea sfântă a copiilor noștri, prețul sângelui strămoșilor noștri!

Prin caritate se consolau martirii în închisorile cezarilor și atrăgeau la credință pe paznici și chiar pe călăii lor.

În numele carității, Sfântul Martin de Tours protesta împotriva supliciuului pricilianistilor și se despărțea de comuniunea tiranului care voia să impună credința prin sabie.

Prin caritate, atâția sfinți au consolat lumea de crimele comise în numele religiei, chiar și de scandalurile sanctuarului profanat!

Prin caritate, sfântul Vincent de Paul și Fénelon s-au impus admirației secolelor, chiar a celor mai nepioase, și au făcut să înceteze râsul copiilor lui Voltaire în fața seriozității impozante a virtuților lor.

Prin caritate, în sfârșit, nebulia crucii a devenit înțelepciunea popoarelor, pentru că toate inimile nobile au înțeles că e mai bine să crezi alături de cei ce iubesc și se devotază, decât să te îndoiești alături de egoiști și sclavii plăcerii!

ARTICOLUL ÎNTÂI

Soluția primei probleme

ADEVĂRATUL DUMNEZEU

Dumnezeu nu poate fi definit decât prin credință; știința nu poate nega, nu poate nici afirma existența Lui.

Dumnezeu este obiectul absolut al credinței umane. În infinit, El este inteligența supremă și creatoare a ordinii. În lume este spiritul carității.

Ființa universală este oare o mașină fatală care distruge la întâmplare inteligențele sau o inteligență providențială care dirijează forțele pentru ameliorarea spiritelor?

Prima ipoteză repugna rațiunii, ea este deznădăjduitoare și imorală. Știința și rațiunea trebuie să se incline în fața celei de a doua.

Da, Proudhon, Dumnezeu este o ipoteză, dar o ipoteză atât de necesară că, fără ea, toate teoremele devin absurde sau îndoielnice.

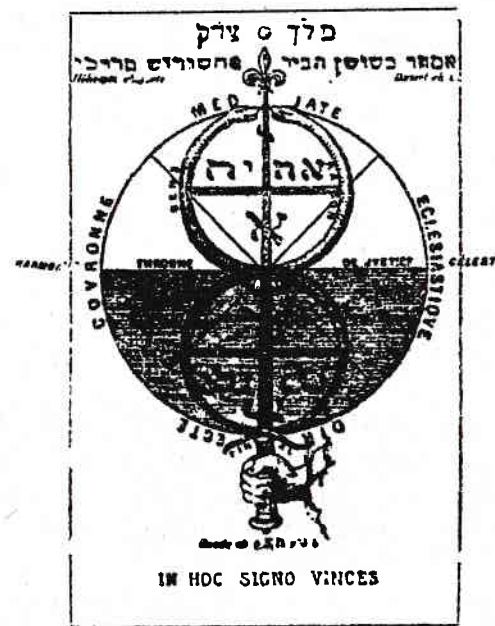
Pentru inițiații în Kabala, Dumnezeu este unitatea absolută care creează și animă numerele.

Unitatea inteligenței umane demonstrează unitatea lui Dumnezeu.

Cheia numerelor este cea a simbolurilor, pentru că semnele sunt figuri analogice ale armoniei care vine din numere.

Matematica n-ar putea demonstra fatalitatea oarbă pentru că ea este expresia exactității, caracteristica celei mai înalte rațiuni.

Unitatea demonstrează analogia contrariilor; acesta este principiul, echilibrul și scopul numerelor. Actul credinței pleacă de la unitate și se întoarce la unitate.



Semnul marelui arcan GA

Voi încerca o explicație a Bibliei prin numere pentru că Biblia este cartea imaginilor lui Dumnezeu.

Vom cere numerelor rațiunea dogmelor religiei eterne și numerele ne vor răspunde mereu reunindu-se în sinteza unității.

Cele câteva pagini care urmează sunt o simplă trecere în revistă a ipotezelor kabalistice; ele se află în afara credinței și le vom indica numai ca pe niște curioase cercetări. Nu ne asumăm sarcina să inovăm în materie de dogmă și aserțiunile noastre în calitate de inițiat sunt în

întregime subordonate supunerii noastre în calitate de creștin.

Schița teologiei profetice a numerelor

I UNITATEA

Unitatea este principiul și sinteza numerelor, ideea de Dumnezeu și de om, alianța rațiunii cu credința.

Credința nu poate fi opusă rațiunii, ea se face necesară prin iubire, este identică speranței. A iubi înseamnă a crede și a spera și acest triplu elan al sufletului se numește virtute pentru că e nevoie de curaj pentru a-l crea. Dar ar mai putea fi vorba de curaj dacă n-ar fi posibilă îndoiala? Conștiința puterii de a te îndoii înseamnă că te îndoiești deja. Această conștientizare a puterii de a te îndoii este forța echilibrantă a credinței căreia îi sporește meritul.

Natura ea însăși ne induce credința, dar formulele credinței sunt constatări sociale ale tendințelor credinței într-o epocă dată. Ceea ce face infailibilitatea Bisericii, infailibilitate de evidență și de fapt.

Dumnezeu este în mod necesar cea mai necunoscută ființă: pentru că el nu este definit decât în sens invers experiențelor noastre, el este tot ceea ce noi nu suntem, este infinitul opus finitului prin ipoteză contradictorie.

Credința și, în consecință, speranța și iubirea sunt atât de libere că omul, departe de a le putea impune celorlalți, nu și le poate impune sieși. Acestea sunt haruri, spune religia. Dar este oare de conceput să se ceară harul, adică să-i obligăm pe oameni la ceea ce le vine liber și gratuit din cer? Trebuie doar să-l dorim pentru ei.

A supune credința rațiunii înseamnă a fi lipsit de rațiune, pentru că obiectul credinței se află în afara rațiunii. Dacă sunt întrebat: există Dumnezeu? eu răspund: cred că există. Ești sigur? Dacă aș fi sigur, n-aș crede, aș ști.

A formula credința, înseamnă a conveni asupra termenilor ipotezei comune.

Credința începe acolo unde se sfârșește știința. A spori știința înseamnă în aparență a micșora credința, dar, în realitate a-i mări domeniul, amplificându-i baza.

Necunoscutul nu poate fi dezvăluit decât prin proporțiile sale presupuse și prezumate prin cunoscut.

Analogia era dogma unică a vechilor magi. Dogmă cu adevărat

mediatoare pentru că era pe jumătate științifică, pe jumătate ipotetică, jumătate rațiune, jumătate poezie. Această dogmă a fost și va fi întotdeauna izvorul tuturor celorlalte.

Ce este Omul-Dumnezeu? Este cel care realizează în viața cea mai umană idealul cel mai aproape de divin.

Credința este o divinație a inteligenței și a iubirii dirijată prin indiciile naturii și ale rațiunii.

Ține deci de esența lucrurilor credinței de a fi inaccesibile științei, îndoielnice pentru filozofie și nedefinite pentru certitudine.

Credința este o realizare ipotetică și o determinare convențională ale scopurilor ultime ale speranței. Este adeziunea la semnul vizibil al lucrurilor care nu se văd.

Sperandarum substantia rerum

Argumentum non apparentum.

Pentru a afirma fără sminteală că Dumnezeu este sau nu este, trebuie să plecăm de la o definiție rezonabilă sau nerezonabilă a lui Dumnezeu. Pentru ca definiția să fie rezonabilă, ea trebuie să fie ipotetic analogică și negativul finitului cunoscut. Se poate nega un Dumnezeu oarecare, dar Dumnezeul absolut nu poate fi negat și nici probat; pe Dumnezeu îl presupui și crezi în el.

Fericiți cei cu inima curată căci ei îl vor vedea pe Dumnezeu, spune Domnul nostru Iisus; a vedea cu inima, înseamnă a crede și, dacă această credință se raportează la adevăratul bine, nu se va înșela, dat fiind că nu va încerca să definească prea exact, urmând inducțiile riscate ale ignoranței personale. Judecățile noastre, în materie de credință, se aplică nouă înșine, imaginea lui Dumnezeu fiind pe măsura credinței noastre. Adică ne creăm pe noi înșine după imaginea idealului nostru.

Cei care creează zei devin asemenea lor, spune psalmistul, și o dată cu ei toți cei care le acordă încrederea lor.

Idealul divin al lumii vechi a creat o civilizație care s-a sfârșit și nu trebuie să deznădăjduim văzându-l pe Dumnezeul barbarilor noștri strămoși devenind diavolul copiilor noștri mai bine luminați. Diavolii se fac din zii trecuți la rebut și Satan nu este atât de incoerent și diform decât pentru faptul că e creat din resturile vechilor teogonii. El este sfinxul mut, enigma fără soluție, misterul fără adevăr, absolutul fără realitate și fără lumină.

Omul este fiul lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu manifestat, realizat și încarnat s-a numit Fiul Omului.

Numai după ce umanitatea l-a creat pe Dumnezeu cu înțelegerea și

iubirea ei, a înțeles ea Verbul sublim care a spus: Să se facă Lumină!

Omul este forma gândirii divine, iar Dumnezeu este sinteza idealizată a gândirii umane.

Astfel, verbul lui Dumnezeu îl revelează pe om, iar Verbul omului îl revelează pe Dumnezeu.

Omul este Dumnezeul lumii, iar Dumnezeu este omul cerului. Înainte de a spune: Dumnezeu vrea, omul a vrut.

Pentru a-l înțelege și a-l onora pe Dumnezeu atotputernicul, omul trebuie să fie liber.

Ascultător și oprit prin teamă de la fructul științei, omul fusese inocent și stupid ca un miel, curios și rebel ca îngerul luminii; el și-a tăiat singur cordonul naivității sale și căzând liber pe pământ, l-a tras și pe Dumnezeu în căderea lui.

Iată de ce, din abisul acestei căderi sublime, el se ridică glorios odată cu marele condamnat al Calvarului, intrând odată cu el în regatul cerului.

Regatul cerului aparține inteligenței și iubirii, amândouă copii ai libertății!

Dumnezeu i-a oferit omului libertatea ca pe o iubită și, pentru a-i pune inima la încercare, a făcut să treacă între el și ea fantoma morții.

Omul a iubit și s-a simțit Dumnezeu; el i-a dăruit libertății ceea ce Dumnezeu îi dăruise lui: eterna speranță.

Omul s-a avântat spre logodnica lui, străbătând umbra morții, și spectrul s-a spulberat.

Omul și-a făcut libertatea mireasă, îmbrățișând viața. Ispășește-ți acum gloria, o, Prometeu!

Inima ta, neîncetat devorată, nu poate muri; vulturul și Jupiter sunt cei care vor muri.

Într-o zi ne vom trezi, în sfârșit, din penibilele visuri ale unei vieți chinuite, opera încercării noastre se va încheia și ne vom întări destul împotriva durerii pentru a deveni nemuritori.

Atunci vom trăi în Dumnezeu o viață mai plină și vom pătrunde în opera sa cu lumina gândirii noastre și vom fi purtați în infinit de suflul iubirii lui.

Suntem fără îndoială frații mai mari ai unei noi rase; îngerii oamenilor viitorului.

Mesageri celești, vom pluti în imensitate, iar stelele ne vor fi albe nacele.

Ne vom transforma în dulci viziuni pentru a ne odihni ochii care plâng; vom culege crini strălucitori în preerii neștiute și vom stropi

pământul cu roua lor.

Vom spăla cu ea pleoapa copilului adormit și blând vom bucura inima mamei în fața frumuseții fiului ei iubit.

II

BINARUL

Binarul este în mod deosebit numărul femeii, soția omului și mama societății.

Bărbatul este iubirea în inteligență, femeia este inteligența în iubire.

Femeia este surâsul Creatorului mulțumit de el însuși și numai după ce a creat-o pe ea s-a odihnit, spune divina parabolă.

Femeia este înaintea bărbatului, pentru că e mamă și totul îi este dinainte iertat pentru că naște în durere.

Femeia este prima inițiată în imortalitate prin moarte; bărbatul a văzut-o atunci atât de frumoasă și, înțelegându-i generozitatea, n-a mai vrut să trăiască fără ea, iubind-o mai mult decât propria-i viață și fericire eternă.

Fericit proscris! pentru că ți-a fost dată ca însoțitoare a exilului tău! Dar copiii lui Cain s-au revoltat împotriva mamei lui Abel, aservindu-și mama.

Frumusețea femeii a devenit pradă brutalității bărbaților fără iubire.

Atunci femeia și-a închis inima ca pe un sanctuar neștiut și a zis bărbaților nedemni de ea: „Eu sunt fecioara, dar vreau să fiu mama, iar fiul meu vă va învăța să mă iubiți“.

O, Eva! te salutăm și-ți adorăm căderea!

O, Maria! fii binecuvântată și adorată în durerea și gloria ta!

Sfânta crucificată care vei supraviețui Dumnezeului tău pentru a-ți îngropa Fiul, fi pentru noi ultimul cuvânt al revelației divine!

Moise îi spunea lui Dumnezeu Doamne, Iisus îi spunea Tată, iar noi, gândindu-ne la tine, vom spune Providenței: „Tu ești mama noastră!“

Copii ai femeii, să iertăm femeii căderea ei. Copii ai femeii, să adorăm femeia regenerată.

Copii ai femeii, noi care am dormit la sânul ei și brațele-i ne-au legănat și ne-am consolată cu mângâierile ei, s-o iubim și să ne iubim între noi!

Ternarul este numărul creației.

Dumnezeu se creează veșnic pe sine însuși și infinitul pe care-l umple cu operele lui este o neîncetată și infinită creație.

Iubirea supremă se contemplă în frumusețe ca într-o oglindă, încercând toate formele ca pe niște podoabe, pentru că ea este logodnica vieții.

Omul se afirmă și se creează pe sine: cuceririle sale îi sunt podoabe, concepțiile îi sunt lumina, se îmbracă în opera lui ca într-un veșmânt nupțial.

Marea săptămână a creației a fost imitată de geniul uman divinizând formele naturii.

Fiecare zi a furnizat o nouă revelație, fiecare nou rege al lumii a fost pentru o zi imaginea și încarnarea lui Dumnezeu! Vis sublim care explică misterele Indiei și justifică toate alegoriile!

Înalta concepție a omului-Dumnezeu corespunde creării lui Adam, iar creștinismul, asemenea primelor zile ale omului tipic în paradisul terestru, n-a fost decât o aspirație și o văduvie.

Așteptăm cultul soției și al mamei, aspirăm la nunta unei noi alianțe.

Atunci, săracii, orbii, toți proscrisii lumii vechi vor fi invitați la praznic și vor primi un veșmânt de nuntă; și se vor privi unii pe alții cu mare blândețe și un inefabil surâs, pentru că atât de îndelung au plâns.

IV

QUATERNARUL

Quaternarul este numărul forței. Este ternarul completat prin produsul sau unitatea rebelă reconciliată cu trinitatea suverană.

În impetuoșitatea primei vieți, omul, uitându-și mama, nu-l mai înțelege pe Dumnezeu decât ca pe un tată inflexibil și gelos.

Sumbrul Saturn, înarmat cu seceră lui paricidă, începu să-și devoreze copiii.

Jupiter clătina Olimpul cu sprâncenele și Iehova asurzește cu tunetele lui singurătățile Sinaiului.

Și totuși tatăl oamenilor, beat uneori, asemenea lui Noe, lasă lumea să-i surprindă câteva din misterele vieții.

Psyché, divinizată pentru suferințele pe care le provoca, devine mireasa lui Amor; Adonis reînviat o regăsește pe Venus în Olimp; Iov, învingând răul, câștigă mai mult decât a pierdut.

Legea este o probă a curajului.

A iubi viața mai mult decât a te teme de amenințările morții, înseamnă să meriți viața.

Aleșii sunt cei care îndrăznesc; vai de cei timizi!

Astfel, sclavii legii care devin tiranii conștiințelor și servitorii fricii, avarii speranței și fariseii tuturor sinagogilor, ai tuturor bisericilor sunt respinși și blestemați de tatăl!

Hristos n-a fost excomunicat și crucificat de sinagogă?

Savonarola n-a fost ars din ordinul unui suveran pontif al religiei creștine?

Fariseii nu sunt și astăzi aceiași ca în vremea lui Caiafa?

Dacă li se vorbește în numele inteligenței și al iubirii, ascultă ei oare? Moise, smulgându-și copiii libertății de sub tirania Faraonilor, a inaugurat domnia Tatălui.

Iisus, sfărâmând jugul insuportabil al fariseismului mozaic, a invitat pe oameni la fraternitate cu fiul unic al lui Dumnezeu.

Când vor cădea ultimii doi idoli, când se vor sfărâma ultimele lanțuri materiale ale conștiinței, când ultimii ucigași de profeti și ultimii călăi ai verbului vor fi aneantizați, va veni domnia Sfântului Duh.

Glorie deci Tatălui care a zdrobit armata Faraonului, încercând-o în Marea Roșie!

Glorie Fiului care a sfâșiat vălul Templului și a cărui cruce prea grea, așezată pe coroana cezarilor, a plecat frunțile lor, izbindu-le de pământ!

Glorie Sfântului Duh care trebuie să măture pământul cu teribilul lui suflu de hoți și călăi pentru a face loc copiilor la banchetul lui Dumnezeu!

Glorie Sfântului Duh care a promis îngerului libertății cucerirea pământului și a cerului!

Îngerul libertății s-a născut în zorii primei zile, înainte chiar de trezirea inteligenței și Dumnezeu l-a numit steaua dimineții.

O, Lucifer! te-ai despărțit de bunăvoie și disprețuitor de cerul în care soarele te umbra cu lumina lui, pentru a brăzda cu razele tale câmpurile pustii ale nopții.

Strălucești când apune soarele și privirea ta scânteietoare precede răsăritul.

Cazi ca să te ridici din nou; guști moartea pentru a cunoaște mai

bine viața.

Tu ești pentru gloria antică a lumii steaua de seară; pentru adevărul renăscând, frumoasa stea a dimineții!

Libertatea nu este dezordine; dezordinea este tiranie. Libertatea este paznica datoriei, pentru că ea revendică dreptul.

Lucifer, din care vârstele tenebrelor au făcut un geniu al răului, va fi cu adevărat îngerul luminii când, cucerindu-și libertatea cu prețul reprobării, se va folosi de ea pentru a se supune ordinii eterne, inaugurând astfel gloria ascultării de bunăvoie.

Dreptul nu este decât rădăcina datoriei, trebuie să ai ca să dăruiești.

Or, iată cum înalta și profunda poezie explică limpede căderea îngerilor.

Dumnezeu a dat spiritelor lumina și viața spunându-le: iubiți.

Ce înseamnă a iubi? l-au întrebat spiritele. A iubi înseamnă a te dăruia altora, răspuse Dumnezeu. Cei care vor iubi vor suferi, dar vor fi iubiți.

-Noi avem dreptul să nu dăruim nimic și nu vrem să suferim, au protestat spiritele dușmane iubirii.

-Rămâneți cu dreptul vostru și să ne despărțim, le-a răspuns Dumnezeu. Eu și cu cei asemenea mie vrem să suferim și chiar să murim din iubire. Aceasta este datoria noastră!

Îngerul căzut este deci cel care, chiar de la început, refuză să iubească; supliciul lui este ne iubirea; nu dăruiește și de aici i se trage decăderea; nu suferă și al lui este neantul; nu moare și veșnicia lui este exilul.

Îngerul căzut nu este Lucifer purtătorul de lumină este Satan, calomniatorul iubirii.

A fi bogat înseamnă a dăruia; a nu dăruia nimic înseamnă a fi sărac; a iubi înseamnă a trăi; a nu iubi nimic înseamnă a fi mort; a fi fericit înseamnă a te devota; a nu exista decât pentru tine înseamnă a te refuza pe tine însuși și a te sechestra în infern.

Cerul este armonia sentimentelor generoase; infernul este răzvrătirea instinctelor lașe.

Omul dreptului este Cain care-l ucide pe Abel din invidie; omul datoriei este Abel care moare pentru Cain din iubire.

Aceasta a fost misiunea lui Hristos, marele Abel al umanității. Nu pentru drept trebuie să îndrăznim totul, ci pentru datorie.

Datoria este expansiunea și bucuria libertății; dreptul izolat este tatăl servituții.

Datoria este devotamentul dreptului, dreptul este egoismul. Datoria

este sacrificiul, dreptul este jaful și hoția.

Datoria este iubirea, dreptul este ura.

Datoria este viața infinită, dreptul este moartea eternă.

Dacă trebuie să luptăm pentru cucerirea dreptului, s-o facem pentru a iubi, a ne devota, devenind astfel asemenea lui Dumnezeu!

Să înfrângem legea, când ține captivă iubirea din teamă.

Cel care va vrea să-și salveze sufletul și-l va pierde, spune Cartea Sfântă, cel care va consimți să și-l piardă îl va câștiga.

Datoria noastră este să iubim: să piară tot ceea ce se împotrivesc iubirii! Să tacă oracolele urii!

Să piară falșii zei ai egoismului și ai fricii! Rușine sclavilor avari ai iubirii!

Dumnezeu îi iubește pe copiii risipitori!

V

QUINARUL

Quinarul este numărul religios, numărul lui Dumnezeu adunat numărului femeii.

Credința nu este credulitatea stupidă a ignoranței încântate în uimire.

Credința este conștiința și încrederea iubirii.

Credința este strigătul rațiunii care persistă în a nega absurdul, chiar în fața necunoscutului.

Credința este un sentiment necesar sufletului, ca respirația vieții: este demnitatea inimii, este realitatea entuziasmului.

Credința nu constă în afirmarea cutărui sau cutărui simbol, ci în aspirația adevărată și constatată spre adevărurile ascunse în toate simbolismele.

Un om respinge o idee nedemnă de divinitate, îi sfărâmă falsele imagini, se revoltă împotriva odioaselor idolatrii și voi spuneți că este ateu?

Persecutorii Romei căzute îi numeau pe primii creștini ateii pentru că ei nu adorau idolii lui Caligula și ai lui Nero.

A nega o religie și chiar toate religiile, în loc să aderi la formule pe care conștiința le dezaprobă este un curajos și sublim act de credință.

Orice om care suferă pentru convingerile lui este un martir al credinței.

Se explică poate neclar, dar preferă oricărui lucru dreptatea și ade-